

πὸς τῆς ἡμέρου ἀπίου, ἀπίδι κοιν. : Ἀχλάδι ἄγουρο - ἀφρατο - ζουμερό - στυφὸ κττ. Ἀχλάδια βασιλικά - βουτυράτα - ζαχαράτα - κολοκυνθάτα - κρυστάλλια - μοσκᾶτα κττ. κοιν. || Παροιμ. φρ. Ἐπῆγε ἀχλάδι κ' ἐγύρισε ἀχλάδιδο (ἐπὶ τοῦ ἐπιστρέψαντος χειροτέρου ἢ ὅσον ἦτο πρὶν) Λακων. || Παροιμ. Θὰ πετάξης λιθάριον γὰρ νὰ φᾶς ἀχλάδια (θὰ κοπιᾷσῃς διὰ νὰ ἀπολαύσῃς τι) Πελοπ. (Λάστ.) Τοῦ καλὸ τ' ἀχλάδ' τὸν τρώει ἢ χιλῶνα (ὅτι τὰς ὥραιάς γυναικας τὰς νυμφεύονται συνήθως ἄσχημοι ἄνδρες, συνών. παροιμ. τὸ καλὸ τὸ σῦκο ἢ κουρούνα τὸ τρώει) Μακεδ. (Βέρ.) Συνών. ἀπίδι 1, ἀχλάδα (I) 4. 3) Εἶδος σταφυλῆς Ἀμοργ. Κρήτ. (Σέλιν.) β) Εἶδος κλήματος (Σέλιν.)

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Εὐβ. Κρήτ. Πάρ. Σέριφ. Στερελλ. (Φθιώτ.) Σῦρ. κ.ά.

ἀχλαδιάρης ἐπίθ. Ρόδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀχλάδι καὶ τῆς καταλ. -ιάρης.

Βλάξ. Πβ. ἀχλάδα (I) 5, ἀχλάδας.

ἀχλαδίτσα ἡ, Κύθηρ. Πελοπ. (Δίβρ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀχλάδα διὰ τῆς καταλ. -ίτσα.

Μικρὰ ἀχλαδὰ ἔνθ' ἄν. Συνών. ἀπιδίτσα 1, ἀπιδουούλλα, ἀπιδούλλα, *ἀχλαδόπουλλον 2, ἀχλαδούδα, ἀχλαδούλλα. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Πελοπ. (Δίβρ.)

ἀχλαδόκαμπος ὁ, Ἀττικ. Κύθηρ. Λευκ. Πελοπ. (Ἀρκαδ. Καλάβρυτ.)—Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀχλάδα (I) καὶ κάμπος.

Κάμπος κατάφυτος ἀπὸ ἀγρίας ἀπιδέας ἔνθ' ἄν. Συνών. ἀγριαπιδόκαμπος, ἀχλαδουρξά 2. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Κρήτ. Πελοπ. (Ἀργολ.)

ἀχλαδοκεντέα ἡ, Κύθηρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀχλάδα (I) καὶ κεντέα.

Ραφή ἀραιὰ καὶ κακὴ οἶονεϊ γινομένη δι' ἀκάνθης ἀγριαχλαδεᾶς. Συνών. στραβοβελονξά.

ἀχλαδόκρασο τό, Λεξ. Μ'Εγκυκλ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀχλάδι καὶ κρασί.

Ὁ ἀπιδίτης οἶνος. Συνών. ἀπιδόκρασο.

***ἀχλαδόπουλλον** τό, ἀχραδόπον Πόντ. (Κρώμν. Τραπ. Χαλδ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀχλάδι διὰ τῆς καταλ. -πουλλον.

1) Ἀχλαδάκι, ὁ ἰδ. 2) Ἀχλαδίτσα, ὁ ἰδ.

ἀχλαδος ὁ, Πελοπ. (Λάστ.)

Μεγεθ. τοῦ οὐσ. ἀχλάδα (I) διὰ τῆς καταλ. -ος.

Μεγάλη ἀπιδεᾶ : Ἄσμ.

Βάλ' τὸ ψωμί 'ς τὸν τάγαρο|καὶ κρέμασ' τον 'ς τὸν ἀχλαδο.

ἀχλαδούδα ἡ, Μακεδ. (Σέρρ. Χαλκιδ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀχλάδα (I) διὰ τῆς καταλ. -ούδα.

Ἀχλαδίτσα, ὁ ἰδ.

ἀχλαδούλλα ἡ, Πελοπ. (Σουδεν.) κ.ά.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀχλάδα (I) διὰ τῆς καταλ. -ούλλα.

Ἀχλαδίτσα, ὁ ἰδ. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Πελοπ.

ἀχλαδούνα ἡ, Μύκ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Μέλαν. κ.ά.) ἀχραούνα Τσακων.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀχλάδα (I) καὶ τῆς καταλ. -ούνα. Πβ. *ἀλεπούνα.

1) Εἶδος μεγάλου ἀπιδίου ὠριμάζοντος κατὰ Σεπτέμβριον Μύκ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. κ.ά.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀχλάδα (II). 2) Εἶδος μήλου Νάξ. (Μέλαν.) 3) Ἀπιδεᾶ Τσακων. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀχλάδα (I) 2.

ἀχλάδουννας ὁ, ἀμάρτ. ἀχλάουννας Ρόδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀχλαδούνα.

Ἀχλαδουνξά 2.

ἀχλαδουνξά ἡ, Νάξ. (Κορων.) ἀχλαουνξά Ρόδ. (Σορον. Φάν.) ἀχλαδινξά Θήρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀχλαδούνα κατὰ τὰ εἰς -ξά ὄν. φυτῶν.

1) Εἶδος ἀπίου Νάξ. (Κορων.) 2) Ἀγρία ἄπιος Ρόδ. (Σορον. Φάν.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀχλάδα (I) 1.

***ἀχλαδούνι** τό, ἀχραούμι Τσακων.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀχλάδι, διὰ τῆς καταλ. -ούνι.

Ἀχλαδάκι, ὁ ἰδ.

ἀχλαδουρξά ἡ, ἀμάρτ. ἀχλαδουρξέ Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀχλαδούρα κατὰ τὰ εἰς -ξά ὄν. φυτῶν.

1) Ἀχλαδουνξά 2, ὁ ἰδ. 2) Τόπος ὅπου φύονται πολλοὶ ἀγριοὶ ἀπιδεᾶι. Συνών. ἀχλαδόκαμπος.

ἀχλὰς ὁ, Ρόδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀχλάδα διὰ τῶν μεταβατικῶν τύπων ἀχλάδας-ἀχλάας.

Ἀχλάδι 1, ὁ ἰδ. : Φρ. Ἐκατάπιεν ἀχλά (ἀπεστομώθη, δὲν δύναται νὰ ὁμιλήσῃ).

ἀχλίσστος ἐπίθ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *χλίσστος < χλίσζω.

Ὁ μὴ χλιανθεῖς : Νερὸ ἀχλίσστος.

ἀχλίσσοκαίριστα ἐπίρρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἐπιθ. ἀχλίσσοκαίριστος.

Πρὶν γίνῃ ὁ καιρὸς θερμότερος : Ἀχλίσσοκαίριστά 'τονε, ὅθεν ἤφνα, μὰ ἐχλίσσοκαίρισε κ' ἐξεστάθηκα.

ἀχλῶιν ἐπίθ. οὐδ. Πόντ. ἀχλῶι Πόντ. (Ἀμισ. Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ἀχλῶιν. Διὰ τὸν σχηματισμὸν ἰδ.

Ἀνθ'Παπαδόπ. ἐν Ἀθηνᾶ 37 (1925) 167 κέξ.

Τὸ μὴ καλῶς χρωματισμένον ἢ τὸ ξεθωριασμένον.

ἀχλῶμισστος ἐπίθ. ΚΠαλαμ. Βωμ. 198.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *χλωμισστος < χλωμιάζω.

Ὁ μὴ χλωμός.

ἀχλῶρατα ἐπίρρ. Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀχλῶρατος.

Ἐν αὐχμῷ καὶ μεταφ. ἐν στερήσει : Ἀχλῶρατα περᾶμε.

ἀχλωρατιά ἡ, Ἡπ.—Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀχλῶρατος.

1) Ἐλλειψὶς θαλερότητος, μαρασμὸς ἔνθ' ἄν. : Κακὴ ἀχλωρατιά νὰ σὲ φάῃ! (ἀρά) Λεξ. Δημητρ. 2) Μετων. ἐκεῖνος ποῦ εἶθε νὰ μαρανθῇ Ἡπ. : Ἀμουρ' ἀχλωρατιά! Κακὴ ἀχλωρατιά!

ἀχλῶρατος ἐπίθ. Ἡπ.—Λεξ. Δημητρ. ἀχλῶρατους

Ἡπ. (Ζαγόρ.) ἀχλῶραστος Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *χλωρατος < χλωραίνω ἀμαρτ.

1) Ἐκεῖνος εἰς τὸν ὅποιον δὲν ὑπάρχει βλάστησις φυτικὴ ἔνθ' ἄν. : Ἀχλῶρατα βουνὰ Λεξ. Δημητρ. Ἀγλύκαντος κὶ ἀχλῶρατος νὰ γίνῃς! (ἀρά) Ἡπ. Ἀχλῶρατη νὰ γένῃς! αὐτόθ. 2) Ἐκεῖνος ποῦ εἶθε νὰ μὴ χλωρανθῇ, νὰ μαρανθῇ, ἐν ἀραιῇ Ἡπ.

ἀχλωρίλα ἡ, Πελοπ. — ΚΜαρίν. Χωριάτ. πασκαλόγ. ἐν Ν. Ἐστ. 5,334.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀχλῶρος καὶ τῆς καταλ. -ίλα.

Ἐλλειψὶς χλωροῦ χόρτου κατὰ τὸ θέρος : Τ' ἀργιὰ θὰ

μπαφουσκιόσουν από την κάψα κι από την ἀχλωρίλα ΚΜα-
ρίν. ἔνθ' ἄν.

ἄχλωρος ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ στερετ. ἄ- καὶ τοῦ ἐπιθ. χλωρός.

Ἄχλωρος, ξηρός: Ἀχλωρο τυρί.

ἀχμάκης ἐπίθ., πολλαχ. ἀχμάκ'ς πολλαχ. βορ.
ιδιωμ. ἀχμάκ'ς Ἰμβρ. Πόντ. (Τραπ.) ἀχμάκ'ς Πόντ.
(Σάντ.) ἀχουμάκης Ἰκαρ. Κύθηρ. Πελοπν. (Βούρβουρ.)
Ρόδ. ἱαχουμάκης Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀχαμάκ-κης Κύπρ.
ἀχμάχος Καππ. (Φάρασ.)

Ἐκ τοῦ Ἀραβοτουρκ. *a h m a k*.

1) Εὐήθης, βλάξ ἔνθ' ἄν.: Γνωμ. Ἀχμάκης ἄνθρωπος
ζῶο μὲ δὺο ποδάρια Ἦπ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄνογος. 2)
Ἰκνός, νωθρός, βραδυκίνητος Κρήτ. Κύθηρ. Πελοπν.
(Ἀρκαδ. Βούρβουρ.)—Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἀχμάκι-
κος 2. 3) Ἀνεπιτήδειος, ἄπειρος Εὐβ. (Κουρ.) Θεσσ.
Κύπρ.—Λεξ. Δημητρ.: Σὲ τούν' τῇ δουλειᾷ στάθη δίπου
ἀχμάκης Κουρ.

ἀχμακιά ἡ, Εὐβ. Θεσσ. Ἰμβρ. Σαμοθρ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀχμάκης.

1) Εὐήθεια, μωρία ἔνθ' ἄν. 2) Ἀνεπιτηδειότης Θεσσ.

ἀχμάκις ἐπίρρ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀχμάκιος.

1) Ἀνοήτως, βλακωδῶς: Φέρθηκε πολὺ ἀχμάκις.

2) Ὀκνηρῶς, νωθρῶς Λεξ. Δημητρ.

ἀχμάκιος ἐπίθ. πολλαχ. ἀχμάκ'κους πολλαχ. βορ.
ιδιωμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀχμάκης.

1) Ὁ προερχόμενος ἀπὸ εὐήθη, ἀνόητον ἄνθρωπον
ἔνθ' ἄν.: Ἀχμάκις κουβέντα. Ἀχμάκις λόγια. Ἀχμάκις
φέρεσις πολλαχ. Ἀχμάκις δουλειὰ Ἦπ. 2) Νωθρός,
βραδυκίνητος Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Συνών. ἀχμάκης 2.

ἄχνα ἡ, κοιν. ἄχνα Κρήτ. ἄχνα Κάμπ. Πελοπν.
(Βούρβουρ.) ἄχνα Λέσβ. Τήλ. ἄχνα Πόντ. (Κερασ.
Ἰφ. Τραπ.) ἄχνα Εὐβ. (Κάρυστ.) Κύπρ. Λυκ. (Λιβύσσ.)
ἄχνα Κύπρ. ἄχνη Ἀνδρ. Εὐβ. (Ὁξύλιθ. Στρόπον.) Θράκ.
Κάρπ. Κύθηρ. Κύπρ. Κωνπλ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Κινίδ. Κο-
ρων.) Ρόδ. Σίφν. Στερελλ. (Κλών.) Σύμ. Τσακων. Χίος
ἄχ' Μακεδ. (Βλάστ.) Θράκ. (Αἰν.) ἄχ' Ἰμβρ. Κυδων.
ἄχνη Κύπρ. ἄχνη Λεξ. Κινδ ἄχ' Λέσβ. ἄχνη Πόντ.
(Σινώπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀχνίζω, παρ' ὃ καὶ ἀθνίζω καὶ ἀφνίζω.
Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,76 καὶ ἐν Ἀθηνᾷ 29 (1917) Λε-
ξικογρ. Ἀρχ. 3 κέξ. Τὸ ἄχνα κατ' ἀνάπτυξιν συνοδίτου
φθόγγου ὅπως καπνός - καπινός κττ.

1) Ὁ ἀτμός τοῦ ζέοντος ὕδατος ἢ ἄλλου ὑγροῦ κοιν.
καὶ Πόντ. (Κερασ. Ἰφ. Σινώπ. Τραπ.) Τσακων.: Τὸ φαεῖ
βγάζει ἄχνα κοιν. Ἡ ἄχνα τοῦ χοχλαστοῦ νεροῦ Κύπρ.
Συνών. ἀνάχνα 1, ἀχνάδα (Ι) 1. β) Ὁσμή φαγητοῦ,
ἀναθυμίασις Κύπρ. Πελοπν. (Μάν.) Πόντ. (Ἀμισ.) Ρόδ.
Τήλ.—Λεξ. Δημητρ.: Ἡ ἄχνα τοῦ φαγητοῦ τοῦ χαμομηλιοῦ
Λεξ. Δημητρ. Τηγανίζει ψάρι κα' ἔφτασε ἡ ἄχνα ἐπὶ Μάν.
Συνών. ἀχνάδα (Ι) 1 β. γ) Ὁμίχλη σύννηθ.: Ἡ ἄχνα
τῆς αὐγῆς. Συνών. ἀχνάδα (Ι) 1 γ. 2) Ὁ κατὰ τὴν
ἀναπνοὴν ἐκπνεόμενος ἀήρ κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ.)
Τσακων.: Ἡ ἄχνα τὸ χειμῶνα θαμπώνει τὸ τζάμι Μάν.
Βρομεῖ ἡ-γ-ἄχνα του Κρήτ. Ἡ ἄχνη του ἐβρόμῃς ἂ τῇ
δεῖνα Ἀπύρανθ. || Φρ. Ἀχνα δὲν ἀκούεται (ἐπὶ ἀπολύτου
σιωπῆς). Δὲν βγάξω ἄχνα (σιωπῶ τελείως) κοιν. Ἀχνα!
(ἄκρα σιωπῇ) Κρήτ. Βγῆκε ἡ ἄχνα μ' (ἐκουράσθη) Ἀράχ.

Σταμάτησε ἡ ἄχνα μ' (ἐφοβήθη) αὐτόθ. Μόνου ἡ ἄχνη ἐπό-
μεινε ἐπάνω του (ἐπὶ τοῦ ἐξηντλημένου καὶ μόλις δεικνύ-
οντος σημεία ζωῆς) Ἀπύρανθ. || Ἀσμ.

Τρασοῦδες το' ἡ ἄχνη σου μυρίζει σὰ δὲ μόσκο
Κύθηρ.

Βάλε με 'ς τ' ἀγαλάκια σου κι ἄς εἶν' ἀπόξω χιόνι,
πάπλωμα δὲ χρειάζεται κ' ἡ-γ-ἄχνα σου μὲ σώνει

Κρήτ.

Κι ἂ δῆνε χάσω, ἀγάπη μου, 'ς τὴ γλῶσσα μ' ἀποκάτω,
ἡ ἄχνα τοῦ στομάτου μου βγαίνει καὶ μολογᾷ το
αὐτόθ. Συνών. ἀνάχνα 2, ἀχνάδα (Ι) 2. β) Μεταφ.
ἡ καρδιά ὡς ἔδρα τοῦ αἰσθήματος Στερελλ. (Ἀράχ.): Δὲν
εἶπε μιὰ βουλὰ ἡ ἄχνα τ' κ' ἡ ψ'χὴ τ' νὰ μ' φέρ' ἕνα κόμπου
νερό. Δὲν εἶν' ἀπὸ τ'δ'νοὺς ποῦ πονάει ἡ ἄχνα τ' κ' ἡ ψ'χὴ τ'.

3) Μικρὰ ἀφορμή, πρόφασις Πόντ. (Κερασ.): Ἀχνα
ἐγύρευεν νὰ μαλῶνῃ. || Φρ. Γιὰ τὴν ἄχνα τοῦ δεῖνα (ἐξ αἰτίας
τοῦ δεῖνα). Συνών. ἀχνία (Ι) 3. 4) Ἀκτινοβολία
θερμοῦ σώματος Κρήτ. Κύπρ.: Ποῦ τὴν ἄχνα τοῦ λαμπροῦ
ἐπυροκάησαν οἱ βοῦκ-κας τῆς Κύπρ. Ἐπυροκάη τ' ὁφτόν
ποῦ τὴν ἄχνα τῆς καρβουνιάς αὐτόθ. || Ἀσμ.

Ἀπ' τὴ δληγὴ ποῦ μοῦ 'νοιξες τὸ αἷμα δὰ σοῦ δώσω
κι ἀποῦ τὴν ἄχνα τοῦ καημοῦ τὸ χιόνι δὰ σοῦ λειώσω
Κρήτ. 5) Ἐλαφροτάτη πνοὴ ἀνέμου Κέρκ. Νάξ. (Ἀπύ-
ρανθ.) Τσακων.—ΚΠασαγιάνν. Μοσκ. 65: Ἀχνη δὲ φνσᾷ
Ἀπύρανθ. Ἀχνα δὲ φύσας, φύλλο δὲ σείοταν ΚΠασαγιάνν.
ἔνθ' ἄν. Συνών. ἀχνάδα (Ι) 3.

ἀχνά ἐπίρρ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀχνός.

Ἀσθενῶς, ἀμυδρῶς: Τὸ φῶς τοῦ καντηλιοῦ ἐφώτιζε ἀ-
χνὰ τὴν κάμαρη σύννηθ. Ἀχνὰ μακροῦ ἀκουόταν ἐνὸς σκύλ-
λου τὸ γάβγισμα Λεξ. Δημητρ. || Ποίημ.

Καὶ σὲ μύρια ἄστρα ἀνάμεσα ποῦ ἀχνὰ φεγγοβολοῦσαν
ΙΤυπάδ. Ποίημ. 16.

ἀχνάδα ἡ, (Ι) Βιθυν. Ἦπ. Θράκ. (Αἰν.) Σάμ.—ΑΒα-
λαωρ. Ἔργα 3,348 ΚΠαλαμ. Πολιτ. μοναξ. 145 — Λεξ.
Μ'Εγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀχνός καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -άδα (Ι).

1) Ἀτμός ζέοντος ὑγροῦ Βιθυν.—Λεξ. Ἐλευθερουδ.
Δημητρ.: Ἡ ἀχνάδα τῆς σούπας Λεξ. Δημητρ. Συνών.
ἄχνα 1. β) Ἡ διὰ τοῦ ἀτμοῦ φερομένη ὁσμή φαγητοῦ
Βιθυν.: Ἀπὸ τὴν ἀχνάδα τὸ κατάλαβα τὸ φαεῖ ποῦ βράζει
Βιθυν. Συνών. ἄχνα 1 β. γ) Ὁμίχλη Θράκ. (Αἰν.)
—Λεξ. Δημητρ.: Ἐπεσε ἀχνάδα Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἄ-
χνα 1 γ. δ) Ἀραιὸν νέφος Λεξ. Δημητρ.: Ἀπλώνονταν
'ς τὸν οὐρανὸ ἀχνάδες, χινοπωριάτικα μηνύματα. ε) Κα-
πνὸς ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἄν.: Ποίημ.

Σὰ μυστικὸ ξημέρωμα | τοῦ λιβανιοῦ οἱ ἀχνάδες,

ἀνάπαν οἱ λαμπάδες | κι ἀστράπαν οἱ ἐκκλησιές.

2) Ὁ ἐκ τῶν πνευμόνων ἐκπνεόμενος ἀήρ Ἦπ. Σάμ.
κ.ά. Συνών. ἄχνα 2. 3) Ἐλαφρὰ πνοή, ἀσθενέστατος
ἡχος Ἦπ.—ΑΒαλαωρ. ἔνθ' ἄν.—Λεξ. Μ'Εγκυκλ.: Φρ.
Παίρνω ἀχνάδα (ἐννοῶ, ἀντιλαμβάνομαι) Ἦπ. || Ποίημ.

...Ἡ Λευκάδα

τὸν εἶχε πολεμάρχο τῆς χωρὶς νὰ πάρῃ ἀχνάδα

ξένος κἀνεῖς τοῦ μυστικοῦ

ΑΒαλαωρ. ἔνθ' ἄν. Συνών. ἄχνα 5.

ἀχνάδα ἡ, (ΙΙ) Ζάκ. Ἦπ. Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν.)
Κεφαλλ.—ΑΒαλαωρ. Ἔργα 2,6 καὶ 2,7 Ἐπαχτίτ. ἐν
Προπυλ. 1, 244 ΔΣολωμ. 11 ΑΤραυλαντ. Ἐξαδέλφ. 43
—Λεξ. Μπριγκ. Μ'Εγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀχνός καὶ τῆς καταλ. -άδα (Ι).

